

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Efficax ratio à priori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

Bedæ ad eum locum. Authoris historia scholastica, & aliorum, quibus accedunt Molina supra §. Secundo Angelus, Vázquez etiam supra capite 4. §. Contra fundamentum, numero 13, atque scholastici alij ex rigilioribus, Ratio autem, quia Maldonatus huius sententiæ probabilitatem excludi putavit, efficax non est: facilius quippe, Diabolo vitium merito fuit Pilatum Iudicem innocentie Christi iam confensum, adeoque ad eius libertatem inclinatum, & propensum, eo vxoris nuntio ad Christum postrema sententia diffinita, ex qua eius, libertas omnino, iam, & vincte pendebat, obstruere, quam Phariseos, & Principes Sacerdotum, cum inimicis cogitationibus, tum adeo inuidios, ac subinde inimicè retrogrados, ad Christum necem procurandam odio obstinatos, obstruere ab eo proposito diuertere, & ad procurandam Domini libertatem, oppositis nouis suasionibus perducere, quia ratione etiam in hanc ego sententiam inducor. Secundo probatur, citra controuersiam antecedens: dubium quippe esse nequit, quin Diabolus expoliatus Christi morte infernum expertus, multoque iustos redimios, ac Dominum resurgentem, seque potestate tyrannica in homines priuatum, ac deturbatum videns, & hominum redemptionem, ea etiam morte peractam recognoscens, amve à se procurat vehementissime, præ inuidia doluisse. Terio demum probatur antecedens, ipsum, quia experientia ipsa pœnæ, cum priuatiuæ, & essentialis, tum positivæ, quam patitur, atque æternæ passurum, se nouit, de peccato, ob quod ea patitur passurumque æternum est, sibi summo pœne displicere, dolereque, etsi non honeste, & fructuosè, sed turpiter, & infestissime Diabolum extra controuersiam cunctis Doctoribus est.

CERTAMEN III.

Efficax ratio à priori.

5. **P**robatur tertio conclusio ratione à priori data à Damasceno postremis verbis testimonij ex ipso recitata à nobis certamine 2. init. vt obseruauimus num. 3. sub init. angelus liber (saltem in statu viæ) est in prima electione ex plena deliberatione, circa obiectum, quodvis habita, seu habenda: ergo ea etiam habita, liberè, ac ex deliberatione in prima duratione, quæ ad deliberandum, satis ipsi fuit, liber etiam in statu viæ fuit, in eius conseruatione, duratione sequente, sufficiente etiam ipsi Angelo ad nouam deliberationem habendam circa idem obiectum, ergo Angelus natura sua physice mobilis, & flexibilis absolutè in via fuit à semel habita libera, atque ex plena deliberatione voluntate. Consequentia hæc vltima euidentis est: si enim absolute, & physice immobilis ab illa præhabita voluntate Angelus natura sua esset, non posset, non in quavis duratione, subsequente prius habitam deliberatam voluntatem, & electionem primam circa obiectum illud conseruare; cui repugnat illam conseruare, vel non conseruare pro libito in aliqua duratione posse, vt opus est ad libertatem absolutam conseruandam illam præhabitam, deliberatam voluntatem, & electionem, circa illud obiectum in duratione sequente sufficiente ad plenam deliberationem circa obiectum illud iterum habendam. Prima consequentia (de qua lis cum aduersariis esse solummodo potest) probatur: ideo Angelus liber absolutè fuit in præhabita prima deliberata voluntate, & electione prima circa obiectum illud, quia voluntati eius adfuit, cogitatio duplex altera bonitatis obiecti ad eius prosecutionem inducens, altera malitiæ ab eius prosecutione retrahens, atque ad eius fugam suadens: atqui illa ipsa duplex cogitatio æque retrahens, & inducens in sequente duratione sufficiente ad plenam deliberationem iterum habendam circa obiectum idem perseverat: ergo æque liber fuit Angelus pro statu viæ in eius voluntatis, & electionis conseruatione, duratione sequente sufficiente ad habendam iterum plenam deliberationem circa obiectum illud prosecutionem seu fugiendum, ac fuit, cum

primum illam deliberatam voluntatem, & electionem habuit. Dices: cum primam electionem, & deliberatam voluntatem habuit, non ideo solum fuisse Angelum liberum ad eam habendam, quod vtraque cogitatio retrahens ab obiecto & ad illud inducens adfuerit: sed, quia defuit præcedentia deliberata illius voluntatis, & electionis, quæ nondum habita præ-existerat: ex qua indifferens de se, & re, vt alunt, integra voluntas ita præhabita voluntatis conseruationi deinceps affigitur, & immobilis physice adheret, vt nequeat ab eius conseruatione cessare, aut resiliire.

2. Petitur apertè ea solutione principium, vt supra cum Ægid. Masilio Vázquez, & aliis Scholasticis politioribus contra Thomistas aliquot Sancti Thomæ conclusionem negatam, & rationem de physica Angelus immobilitate absolutam à præhabita voluntate deliberata, & electione intelligentes obseruabamus certamine primo, ea siquidem ratio conclusio ipsa aduersariorum est, vt patet: quam ex natura voluntatis Angelicæ circa obiectum vtraque illa cognitione indifferenter propositum duratione sequente non minus quam in anteriore, in qua primum elicita, & liberè, ac deliberatè habita electio circa illud obiectum fuit, efficaciter impugnamus. Contra secundo: quia si quid ea ratio, & solutio præstaret, æqua facilitate voluntas humana eisdem cogitationibus, in sequente duratione indifferenter obiectum proponentibus physice absolute immobilis, ac inflexibilis à semel habita deliberata voluntate contra aduersarios defenderetur, vt cuius paterebatur: vtraque vero confutatio fortior, & efficacior apparebit, si rem euasione eius enoluamus. Etenim physica absoluta potestas voluntatis cuiusvis de se se liberè, ac indifferenter, ad prosecutionem, vel non prosecutionem, seu fugam obiecti indifferenter propositi, in quavis duratione sufficiente ad plenam deliberationem habendam solum potest auferri per aliquid adiunctum voluntati ipsi ex parte actus primi, siue pro priori naturæ physice connexum cum affectu eliciendo, ac subinde physice voluntatem determinans ad eum circa obiectum illud in ea duratione habendum. Pater ex statis apud Boetium, Anselmum & reliquos Patres, & Scholasticos principis libertatis: inde enim solum aduenire voluntati cogitationibus indifferenter circa obiectum instructæ necessitas, quæ cum affectum ab ipsa esse, elicique facit, aut cogit, atque illum non esse, vel oppositum affectum esse impedit, ac prohibet: quæ sola necessitate absoluta, ac simplex, siue simpliciter talis, absolute, ac simpliciter tali voluntatis libertate aduersatur. Atqui ex præcedentia electionis, seu voluntatis deliberatæ duratione anteriore circa obiectum aliquod æque indifferenter proponendum duratione sequente sufficiente voluntati angelicæ ad plenam circa illud deliberationem habendam, nihil additur voluntati physice connexum ex parte actus primi seu prioris naturæ cum affectu præhabito, ad ipsamve habendum, seu conseruandum duratione sequente sufficiente: ad plenam deliberationem rursus circa idem obiectum habendam physice determinans. Ergo ex præhabito affectu deliberato, & electione circa illud obiectum à voluntate Angelica duratione anteriore eius absolute libertas, & potestas indifferens ad eum affectum, & collectionem conseruandam, & habendam duratione sequente circa idem obiectum æque indifferenter propositum nullatenus auferitur: quare, & ab ea physice, & absolute mobilis Angelus, cuiusque voluntas natura sua est.

3. Minor sola probationem apud aduersarios desiderauit, quam, nec leuem sic præsto. Actus voluntatis angelicæ semel habitus, ac præcedens duratione anteriore, ea præcedentia temporaria præcisè, non præcedit naturæ, & causalitate, siue ex parte actus primi, actum, seu affectum ab eadem voluntate eliciendum duratione sequente sufficiente ad plenam deliberationem, iterum habendam, circa idem obiectum æqua indifferenter propositum: ergo præcisè è sui temporaria, præexistencia nihil addit voluntati angelicæ ex parte actus primi physice connexum cum eiusdem elicientia duratione sequente, ac physice determinans voluntatem Angelicam ad eius conseruationem duratione perfata sequente antecedens

Disput. IV. Quæst. II. Certam. III. 153

tenendam instructa, ut eam ad sui conservationem determinet, & cogat, sed conditionate solum, scilicet si ipsum velit pro suo libito, libertatiq; arbitrio conservare: quare æque in sui conservatione, atque in prima productione pendebit, mobilisq; physice à semel producto actu in sequente duratione sufficiente ad novam circa idem obiectum eadem indifferentia propositum deliberationem voluntatis Angeli absolute erit æque, atque in prima eius productione fuit.

6. Probatur secundo idem antecedens, ex quo consequentia omnes rationis huius à priori inoffenso currunt: etenim entia permanentia natura sua, quæ contrarium habent, atq; destrui, sequente duratione absolute possunt, & quo præsentem non producantur, nec primo absolute esse, & existere, non exiunt natura sua absolute pro sua sui permanentiam, & conservationem pro duratione sequente primam in qua primo absolute existunt, sed conditionate, si scilicet contrarium fortius, à quo destrui possint pro sequente duratione non adit, atq; actus natura sua capax aptumque, ut à potentia, & agente libero, eiusq; arbitrio producat, & absolute sit, habet potentia sui pro eius libito efficaciter impediri, ut tamen primo absolute producat, & sit, eandemque nec virtutis, & potentie minoris, ut destruat duratione sequente pro eius libito (dummodo æqua indifferentia proponatur idem obiectum) ergo illius actus permanentia, siue exigentia naturalis per durationis, & conservationis pro vltiori duratione illa nequit esse absolute à libito agentis liberi, cuius arbitrio, à quo primo productus est, sed conditionate si eadem liber, to agentis liberit: quod si naturalis permanentia exigentia perdurandi rerum, quæ natura sua permanentes, & perdurare exigentes dicimus, vim penitus rimemur, & naturam pleniora prædicta sentiet, ut enim permanentie vis physice adiuuat inminuit rei permanentis ad suam vltiorem persistentiam duratione vltiori, non est ut supra monstravi n. 3, sed solum intentionis motus, & precarie ad causam plenioris primam à qua conservandæ res natura sua permanentes sunt, & quæ eius tituli permanentie cognitione potest habere, eoq; moveri, ut eas pro suo libito conservet, etiam ubi contrarium fortius eius destruium non adit: quia supra exigentiam omnem naturæ supremi sui increata omnia, & libertatis diuine ius præuat, quo circa, cum earum semel productum naturalis permanentia, & perdurandi exigentia Deus pro libito annuit, easq; conservat ratio, & propositio alia tituli illius præter eamque ut eas primo producat præcessit, Deo, ex parte actus primi aberrat, ut eas conservet, non vero ex qua ad eas conservandas, vult, nolit, cogatur, atq; ex parte actus primi determinatur, ut ergo exigentia, & precaria titulus non solum respectu Dei causæ primæ, & vniuersalis, sed etiam causæ 2. & particularis, nempe angelicæ voluntatis à qua etiam actus ille productus fuit, atq; ex eo conservaret Angelus intentione motu, nullam ad eius conservationem, ex parte actus primi absolute determinaretur, sed liber ad illam absolute persistere, etiam aliud motum, & propositio ad eius conservationem, vltia eam quæ, ad eius primam productionem habuit, non tamen indifferentem proportionis ad obiectum eiusdem propositionem, vel fugam abolerent, tum adesse.

7. Precaria tamen illa exigentia permanendi respectu causæ 2. seu voluntatis Angeli sufficienter ex parte actus primi libera constituta pro vltiori duratione, ex qua primo productus actus ille fuit, haudquāquam est, sed solum respectu Dei, cuius est semel creata conservare cogitari possit, quia, ut dixi, proxime respectu agentis liberi pro nulla duratione in qua liberum in actu absolute est absolute permanentia ius, aut exigentiam absolutam eius actus, & effectus potest habere. Dixi respectu Dei illud habere, posse excogitari, quia tenet, nec respectu Dei ad quæ naturales illas preces pro sua conservatione fundat, absolute exigentiam, & ius perdurandi absolutum habere magis potest, quam permanendi in præsentia contrarij potentioris ad ipsius destructionem, ac subinde exigentia fortioris ad aliquod contrarium, quo res semel producta destruitur: siquidem ius libertatis causæ secundæ in actu primo absolute libera pro sequente duratione actus producti durationem qua productus est, atq; existit primo, & qui causæ sue libito, quando libera in actu primo, absolute est, in sui absoluta existentia, & effectione subicitur.

Christoph. de Ortega de Deo Vno. Tomus II.

nec amplius expectat, ut libere ab ea procedat, sitq; absolute liber, fortius quidem ius, & exigentia est, iure, & exigentia quavis permanendi, ac perdurandi, ex parte actus vltiori duratione conservandi: ac subinde adstante iure absolute libertatis in actu primo causæ à qua productus primo actus ille fuit (ut sequente duratione adest) nullum ius absolutum ad suam conservationem actui illi, ex prima sua productione, adhuc respectu Dei, qui efficaciori, potiori quidem debet in sua connaturali erga res creatas debet attendere, vltatenus esse potest, sed demus gratis aduersariis exigentiam, & ius permanendi actus semel, à voluntate angelica producti, etiam respectu Angeli, nec solum Dei esse, ad ipsumque pro sui conservatione actum illum naturales suas preces fundere: certe illæ in differentiam propositionis, ad prosecutionem, vel fugam obiecti eiusdem non abolerent, etiam motum alium, ut in semel concepto, & habito affectu alterutro Angelus duratione sequente perseveret: ergo adhuc eo, absolvere absolute potest, ac proinde ab eo physice absolute mobilis natura sua Angelus est, secundo potest absolute, & naturalissime ius, & exigentiam illam permanendi actus illius Angelus non attendere, sed solum obiectum, circa quod versabatur indifferentem, & eandem propositionem, seu æqualem, vel maiorem, ut nobis sepe, ac semper contingit, cum autem deus ille, sicut motum quodvis, absque sui propositione voluntatem mouere absolute nequeat, necum absolute physice determinare, naturalissime eque, ac primo actum illum & potuit non producere, poterit enim duratione sequente non conservare, tamen si titulum, & ius permanendi absolutum respectu voluntatis libera, à qua semel productus est, haberet.

8. Sed inquit si ita hæc sunt, unde Angelus difficultatem illam maiorem absolvendi à semel habito deliberato actu, quam primo illum producendi naturaliter habet, quam moralem impotentiam ab eo abscedendi diximus, si naturaliter titulum, & ius illud perdurandi potest non attendere, imò & sepe non attendit? Respondeo, ex maiore perfectione potentie suæ intellectu, ex qua perfectius de propositis iudicat, consulat, & practicum iudicium de agendis demum efformat, quo proinde difficilius abscedit, nouisq; rationibus in aduersum opus moraliter, & ut res vlti veniunt, frequenter habet, ut ab eo dictamine remoueat, ut in hominibus perfectioris, perspicaciorisq; intellectus euenire experimur. His enim, qui perfectius obiecta de quibus deliberatum primo fuerunt, maiores, potioresq; rationes in aduersum occurrere, quam occurrerunt, cum primo deliberatum difficultus est: ac eisdem illis primis solum persistentibus, difficile etiam est à præhabito dictamine practico recedere: eo vero persistente, pro solo voluntatis arbitrio, à primo habita deliberata voluntate, & electione absolvere est item difficile: ex harum autem trium difficultatum coniuncto maior illa difficultas, quam moralem impotentiam vocamus, magna sui parte constat. Accedit connaturalis quædam, inditaq; intimæ perfectionis mentibus proprii iudicii æstimatione, qua rationibus pro opposito additis minus naturaliter ac sepe sine culpa, minus attendunt, ut iudicium practicum mutant, quia de eo habita iam deliberatione ita sibi natia illa, nec deliberata inclinatione blandiuntur, ut à dictamine, & deliberatione illa prima mutationem, ut quid suam perfectionem dedecens, detrahant: idque nisi studiosa valde humilitatis frequentis, ac propriæ cognitionis virtute præueniatur (quod quam arduum sit, nemo non videt) semper, & dictaminis, & electionis semel habite mutationem præcellis mentibus impedit: quod si huic naturæ præfatarum mentium, ac indeliberatæ præsumptioni vitiole in turpem elationem, & superbiam illæ inciderint, desistendi à dictamine, & proposito semel habitis, mutandique illa, valde augecet difficultas, eoque magis quo vehementiore affectu in easmodi vitia ferantur. Unde transgressis præsuperbia Angelis malis, ac præcipue superbissimo eorum Luciferi penitentia de peccatis suis etiam in viæ statu, quam magna suborta est difficultas, & quæ impotentia moralis iure optimo à Theologis censetur, non autem physica absolute impotentia, cum physicam penitentia potentiam ab eis, ut vidimus, non aboleat, atque vehementioribus auxiliis ad penitentiam absolute possibilibus, possit fortius Angelus ad illam impelli, quant

quam actus natus, ac vitiosis inclinationibus, & affectibus in primo dictamine, & affectu detineatur: ut de se se claret, & numero sequente amplius clarescat: ex quibus constat, actum deliberatum primo ab Angelo conceptum, & habitum ex prima sui existentia præcisè, ex duratione nil in sui existentiam, & conservationem duratione sequenti physicè, nec intentionaliter, & motive intrinsecè sibi absolute permanentiæ titulo conducent, nedum determinans voluntati Angeli ex parte actus primi afferre (ut hæcenus contendebamus) sed aliunde ex inclinatione nativa, ac superba acquisita in malis substantiæ rationalis intellectiva, & volitive Angelicæ perfectione eorum conceptu semel dictamini practico, & deliberationi primæ adhesionem, & ab eis abscindendi maiorem, quam in homine, minus perfectio, & intellectivo, & volitivo, difficultatem (quæ moralis impossibilitas sit) Angelis suboriri, & malis Angelis adhuc in via ratu, quam bonis maiorem; eam vero physicè insuperabilem absolute non esse: quare, & Angelos omnes, pro statu saltem viæ à sententia, & proposito primo physicè mobiles duratione sequente sufficiente ad novam deliberationem absolute esse.

9. Sed neque ex aliquo habituali, quod ad eundem actum & deliberationem primo habitam sequente duratione præfata tuendam physicè ex parte actus primi determinans in Angelo, cuiusque voluntate relinquatur, cumque physicè absolute à sententia & deliberatione prima immobilis reddat: etenim habitualis illa adeo vehemens inclinatio, siue habitus physicè irresistibiliter, ad eum primo habitum actum deliberatum tuendum poterit mouens, & physicè inclians, solum ex maxima adhesionem Angeli ad obiectum illud primo habito actu, eique intrinsecæ, vel individuali, vel intensiva potest provenire; nequit autem ab illa ex his provenire: ergo nullatenus ex primo habito actu Angelo, eiusque voluntati relinquere illi irresistibilis physicè & absolute habitus ille, & inclinatio potest. Maior est aperta: siquidem deliberatio, & libertas actus illius extrinsecæ denominationis actus illius à deliberatione, & libertate voluntatis, in actu 1. est, non vero intrinsecæ actus ipsius prædicti. Minor probatur primo, quia maior illa adhæsiō vel individualis, vel intensiva primo habito actu intrinsecæ est actui illi ergo siue actus ille indeliberato, siue deliberato habeatur eque intensum, & magnum habitum, & permanentem inclinationem physicam ad eundem actum duratione sequente tuendum, & conservandum generabit, atque Angelo imprimet, cuiusque voluntati: ergo, etsi indeliberato, & subito actus, & motus ille ab Angeli voluntate prima habeatur æque illam, & Angelum physicè absolute immobilem ab illo, ac determinatam ex parte actus primi ad eum duratione sequente tuendum conservandumque reddet. Hoc autem negant expresse de actu indeliberato aduersarii. Antecedens primum probationis minoris Syllogismi primi est in re præsentem certum: etsi enim habitus seu habitualis physica inclinatio ad actus similes eliciendos ex actu intentionis & adhesionis physicæ cuiusvis repetitione sæpe possit generari; at ex actu non repetito, sed unico (ut in casu præsentem) ex sola eius intrinsecæ adhesionem maiorem ad obiectum illud siue individuali, siue intensiva provenire potest. Consequentia vero inde deducta constat ex probatione maioris Syllogismi primi. Siquidem ex indeliberatione, vel deliberatione actus non mutatur intrinsecæ, siue individualis, siue intensiva eius actus ad obiectum adhesionem. Viget, quia indeliberata productio eius primi actus, seu motus voluntatis in obiectum provenit solum ex defectu cognitionis, quæ ab eo affectu retrahatur, derineaturque ab illo, ex parte actus primi voluntas: ac proinde expeditior promptiorque sit ad eum eliciendum voluntas: quare, & maiore intentione, & adhesionem ad obiectum, quam si deliberato procederet, eliciendum à voluntate esse connaturalissimum est: inde motus subitō, & indeliberatos voluntatis in bonum à Deo immixtos voluntati ex parte actus primi inclinationem habitalem ad actus similes deliberato, & honeste postmodum edendos imprimere valdeque proinde ad efficaciam gratiæ auxiliantis conducere frequens, & constans Augustini doctrina est, à nostro Valquez primum erudite observata, ac

postea à reliquis Theologis Scholasticis recepta. Probatur secundo: quia in hominis actibus, vel indeliberatis, vel deliberatis primo habitis æque magna adhesionem ad obiectum intrinsecæ intensiva, atque in Angelis actibus primo habitis esse potest, atque æqua substantia in homine, atque in Angelo inclinatio habitualis ex illis generari, ac relinqui: & tamen per adhesionem nequit homo ex primo habitis actibus illis absolute ad eos tuendos, & conservandos duratione sequente prædeterminari, ab eisque physicè absolute immobiles reddi: ergo neque Angelus. Probatur tertio: quia habitualis inclinatio voluntatis ad actum, propositionem viam, & efficaciam maiorem in aduersum addita (quæ Angelo etiam aduenire absolute postmodum potest) vincit absolute potest, superatque; in Angelis malis absolute finis, ut vidimus cert. 2. n. 7, tamen in abscedendo à malo effectus fuerint difficilioris mobiles, iuxta dicta nuper n. 8. post modum id quod in nostra verosimiliori sententia habetur, ceterum intellectus, tum voluntatis in viis omnibus speciebus, ex actibus relictis constitutæ, apertius adhuc erit. Quam demum probatur: quia habitualis naturalis inclinatio ex actu quomodocumque relictæ ad similes solum actus, non ad eundem est: immo, neque esse potest: cum individuationis determinatio causam naturalium non sit, sed ad causam primam Deum solummodo expedit, ut suo loco affatim ostendimus.

CERTAMEN IV.

*Questionis directæ de loco penitentia
Angelis in via à Deo facta
nostra decisio.*

1. *Physica absoluta Angeli cuiusvis, ac voluntatis* cius à semel concepto, & habito affectu quovis mobilitate minutius, subtiliusque (nescio an finitius) quam hæcenus statuta potuisse illis, in via saltem penitentia locum à Deo fieri dubitari non potest: quare ipsi in statu viæ locum penitentia: possibilem absolute fuisse censent omnes, quia semel elicto actu physicè absolute mobiles & flexibiles Angelos docuerunt, certamine 1. num. 1. Nec iam inter mediocres altissimi bonæ notæ Scriptores vllum est in questione de possibili ab eis, & nobis diffidum: quare affirmativæ conclusioni de possibili statuenda otiose, de superfluo, & inutiliter laboraretur: cum ex absoluta physica mobilitate angelicæ voluntatis à semel concepto affectu penitentia de eo, cum infructuosa, atque ad salutem inutilis ex non honesto, & turpi etiam fine, vel fructuosa ex Dei amore, & supernaturali gratiæ auxilio possibilem absolute angelo demonstraretur: de facto igitur & fructu, quo penitentia locus datus Angelis sit, est iam inter Doctores Scholasticos controversia. Ne vero, questionem multiplicem, aduerto: eandem esse difficultatem de loco penitentia, siue vtilis, ad salutem ex gratia Desine inutilis, ex non honesto, sed pravo fine, à transgressione præcepti malis angelis transgressoribus à Deo facti, ac de loco retractandi obedientiam, atque non perseverandi in bono etiam, facti à Deo obedientibus primo Angelis dum in via steterunt: uti hominibus in statu viæ ad virtutem penitentia: genus, siue retractationis, bene primum, malè actorum, datus simul locus est: si enim status viæ angelicæ pro tempore diuisibilis datus à Deo fuit, ut videmus, ac Theologi ex Patribus, & scriptura consensum ducunt, nec semel concepta ab eis vel obedientia, vel obsequio in malo, & in penitentiam pro vltiore viæ destinatione fuit retractatu impossibilissimum ad vtrorumque ipsam concludendum absolute, & promeritis, demeritis eorum, præmium vel supplicium expectare à Deo fuit vtriusque retractandi primo habitus voluntatis fieri potuisse locum: imò & æque fors factum dubium esse nequit: id quod ex prælio bonorum, malorumque Angelorum in statu viæ habito de quo in suo Apoc. 12. n. 12. & nos q. 1. 2. mus, satis claret.